

compagnie du sarment | companyia mesèmes

fedra

oratori profà per a una actriu
i dues cantants líriques

text

Iannis Ritsos

posada en escena

Neus Vila Pons

creació 2022

DOSSIER ARTÍSTIC

fedra

oratori profà per a una actriu
et dues cantants líriques

Equip artístic

text **Iannis Ritsos**
posada en escena **Neus Vila Pons**
traducció **Joan Casas Fuster**
composició i direcció musical **Juan Jurado**
escenografia **Ernest Altés**
disseny de llums **Sylvain Séchet**
disseny de so **Ángel Faraldo (Fundació Phonos)**
vestuari **Annick Weerts**
ajudantia de direcció **Eva Ortega Puig**

Repartiment

Neus Vila Pons
Montse Solà Pijuan
Adriana Aranda

Creació 2022

Del 23 de febrer al 13 de mars 2022
Fundació Joan Brossa - Centre de les Arts Lliures
Barcelona

El compositor Juan Jurado ha obtingut per *Fedra* la
**Beca per a la recerca i la innovació en els àmbits de les arts visuals, de l'arquitectura i el disseny,
de les arts escèniques, de la música i del pensament**
de l'OSIC (Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural)

Quadern de bitàcola

M'engresca treballar amb la *Fedra* del Ritsos perquè ens convida a capbussar-nos en tot el que aquesta figura representa, en tot el que ha estat al llarg del temps i de les diferents versions que se n'ha fet; Fedra i totes les Fedres, d'alguna manera.

Alhora, fugint de les estructures dialogades de dramaturgia clàssica, la *Fedra* de Ritsos col·loca l'espectador i ella mateixa al moment precís on el seu fur intern es capgira, com un terratrèmol que comença a rugir i a esmicolar-ho tot al seu pas.

Una Fedra que avança; dolor, passió, desbordament, foscor i monstruositat fent-li de pal de paller.

Amb aquest treball, Ritsos convida Fedra a emprendre el camí de l'alliberament triat, allunyant-se de l'encotillament dels costums i del que dirà la gent, del que s'espera d'ella i, fent-ho, basteix una heroïna que deixa brollar la seva part més sensual, íntima i salvatge.

D'on ve Fedra? Què l'ha portat fins aquest punt on es troba quan comença l'obra?

Fedra, filla de Pasífae i de Minos, rei de Creta, és casada per força amb Teseu, rei d'Atenes. S'enamora d'Hipòlit, el fill de Teseu fruit de les primeres núpcies amb Antíope, una de les poques amazones que sabem casada.

No podem treballar aquesta partitura avui en dia sense pensar en totes les trajectòries de dones, de nenes ben sovint, casades de manera forçada i que renunciïn, fent-ho, a elles mateixes, a tot el que podrien ser, voler i esdevenir individualment.

Aquesta negació d'elles mateixes provoca en la figura de Fedra un desbordament, una Fedra *que no cap en si mateixa*, com diu Ritsos, que desenvoluparà plenament la paradoxa de trobar, en el sacrifici de la mort, un alliberament vital i necessari.

La posada en escena es centrarà en buscar les portes d'accés cap a l'inconscient i l'energia viva que es desprèn de l'obra. Una tragèdia a l'estat pur, simbolitzada per una lletania, un ocea de paraules que avancen imparables cap al seu destí.

Ritsos ens convida a emprendre un emotiu viatge cap al més enllà de l'ésser, cap a l'abisme soterrat dels desitjos, els instints i les passions.

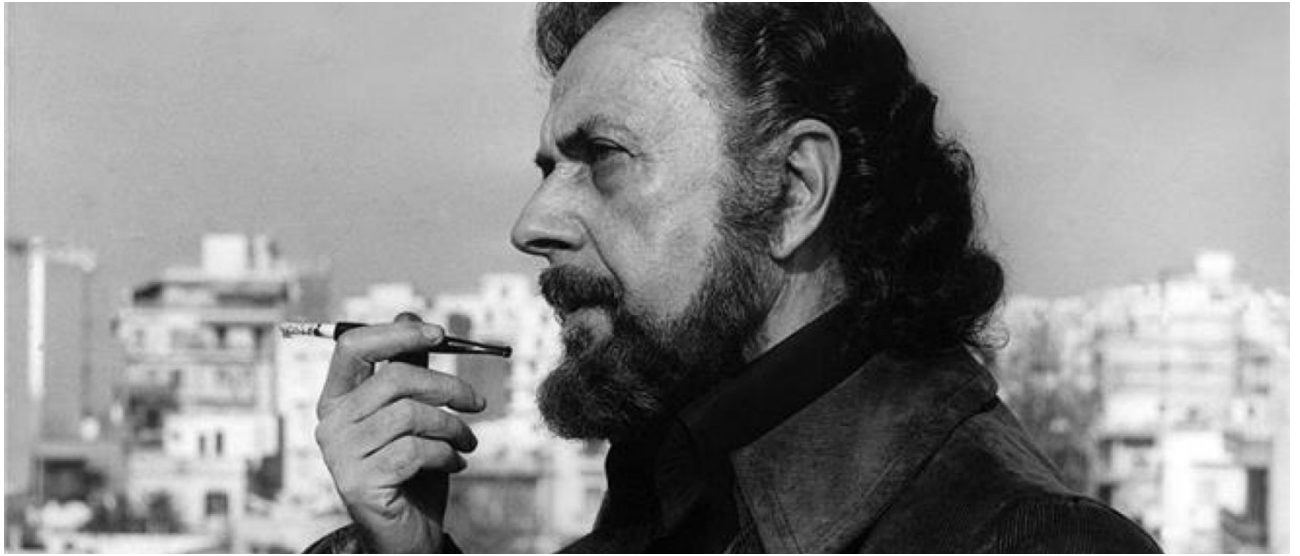
El treball vocal i la introducció de la figura del cor

La col·laboració amb la **Montse Solà** i l'**Adriana Aranda** de la companyia **MesèMes**, cantants líriques amb un significatiu itinerari en repertori vocal contemporani, ens permetrà introduir en aquest treball la figura del cor.

Buscarem la funció més empàtica i orgànica del cor antic, i fent-ho oferirem a la nostra heroïna una veu amiga, una veu que persegueix consolar, confrontar i sostenir el viatge que Fedra desitja accomplir: així com a la *Ilíada* les muses cantaven l'obra dels déus per proclamar-la i difondre-la, la veu girarà al voltant d'aquesta figura de dimensions olímpiques i es descobrirà, a través de la paraula cantada, és a dir, sublimada, com l'eco, el fulgor, la magnificència, també com un refugi maternal càlid i vastament incondicional i, potser, com la seva pròpia ombra, consciència incommensurablement cloroscura i tràgicament bella.

Per dur a terme aquest bonic procés de mestissatge entre dues disciplines -el teatre de text i el cant líric contemporani- comptem amb la valuosa participació del compositor **Juan Jurado**; de la seva mà ens endinsarem en una recerca sonora abstracta i experimental basada en la música mixta i la música electroacústica, per obrir una via on les possibilitats i límits de la veu i del seu entorn s'expandeixin, on les textures sonores generin espais i materials invisibles als ulls, però palpables amb la imaginació que rebem des de l'oïda i des d'aquestes vibracions, en definitiva i alhora, als nostres cossos.

Porta d'entrada a Can Ritsos

[...] ¿Començar per la biografia? És costum. ¿Però quina cosa té importància, per al lector que res no en sap, del tragí d'una vida? Tot és com una desfilada d'estampes que no acaben de fer sentit. I de l'anecdota d'una vida, ¿com en creix un ritme, com es fa una veu? Qui en sap res, de debò, de tot això?

Iannis Ritsos, nascut el 1909, fill de grans terratinents del Peloponès arruïnats per la reforma agrària de Venizelos i pel mal cap del pare, massa aficionat a cartes i a faldilles. Un clàssic rural. La desgràcia. El pare que acaba al manicomi, el germà gran, mariner, mort de tuberculosi, i al cap de poc la mare. La solitud, el dolor. I sobre el dolor l'educació sentimental. Ritsos, el noi sensible i de salut fràgil, protegit per la germana una mica més gran que ell. Estudis de batxillerat a Githio. El poeta mal estudiant, sempre castigat al racó, de cara a la paret. I mentrestant un milió i mig de grecs, refugiats de la catàstrofe de l'Àsia Menor, cauen damunt la Grècia continental després de la conquesta i l'incendi d'Es-mirna pels turcs. Els conflictes socials s'agreugen, esclata la gran diàspora emigratòria. Misèria de les grans idees, de les grans paraules. "Grècia, Grècia, mare del dolor!", que escriu Gatsos i que canta tothom encara avui, a Grècia, amb la música de Manos Loïzos.

Primera joventut de Ritsos a Atenes, amb feinetes per sortir del pas: copista per a un notari o per al col·legi d'advocats –la bellesa de la cal·ligrafia de Ritsos, bizantina i moderna alhora, és proverbial–, però també ballarí i actor de teatre. [...]. El mal estudiant té bona lletra, i sap ballar, i és prou guapo i prou desvergonyit per no fer mal paper dalt d'un escenari. Però de tant en tant escup sang i ha d'anar a curar-se a un sanatori. Encara no té dinou anys.

En una d'aquestes estades coneix la poetessa Maria Polidouri, més gran que ell, també tísica, l'amor impossible del poeta Kostas Karyotakis que s'acaba de suïcidar, amb 32 anys, malalt de sífilis. Corre l'any 1928. Ritsos ja havia publicat alguns versos, però segurament en aquells tractes del sanatori descobreix el lligam indissoluble de la sensualitat i la veu lírica. El jove Ritsos toca el piano en una sala del sanatori, aquella dona d'ulls fonsos l'escolta, el jove la mira. Maria Polidouri escriurà aquests versos, dedicats a Ritsos:

***Que dolçament em mires, jove meu, floreta alegre !
M'adreces totes les teves gràcies i això no et fa por ?
Ai ! Jo tinc el cor feixuc... però això no t'ho diré
perquè val més que estiguis content i sense angúnies.[...]***

Ah! Aquesta temperatura de la poesia sí que és una arrel de Ritsos, l'acord entre el desig i la paraula, sí senyor, una arrel més forta que el marxisme, que també s'esmuny per aquells dies, a raig fet, entre les lectures del temps interminable dels sanatoris.

El 1934, Ritsos s'afilia al Partit Comunista. El fill de senyors es posa de la banda dels més desfavorits, dels condemnats de la terra. Jo diria que veu la història de la seva família, destruïda per la ruïna, la malaltia i la bogeria, com el final d'un món. I en l'alè de les lluites socials hi vol endevinar el naixement d'un altre món. El vell i el nou. La decrepitud i la florida. El poeta decideix encarnar una mirada i una ferida. El seu referent cultural és la tragèdia antiga, l'espectacle de la *hybris* i la catàstrofe d'un món vell, més que no pas *El Capital* del senyor Karl Marx.[...]

El maig de 1936 els treballadors de les fàbriques de tabac de Tessalònica enceten una vaga que acabarà sent general. Els vaguistes es manifesten el 9 de maig i són reprimits molt durament per la policia. Hi ha morts, potser una trentena. El diari del partit comunista grec publica a primera plana la fotografia d'una mare al mig del carrer, al costat del cos del seu fill. És com una "pietà" laica. Ritsos es commou. Des de la commoció escriu Epitafi, un llarg poema escrit amb el ritme decapentasil·làbic dels μοιρολόι, dels cants funeraris de la regió del Mani, al Peloponès, d'on era provinent la seva mare. És el primer gran impacte públic d'aquella nova veu poètica.[...]

Hauré d'insistir en el fet que la veu és femenina, que és la mare qui plora, que és la mare qui canta, que és la mare qui desplega l'eficàcia extraordinària de la paraula, que el poeta no exhibeix la seva pròpia veu sinó que en dona a algú que no en tenia. [...] El gest de sortir d'ell mateix, de la infinita arrogància del jo líric, és en Ritsos la primera incursió en el misteri de la veu dramàtica que –crec jo– el marcarà per sempre amb el seu verí. L'impuls li ve probablement tant de Rimbaud com de la cançó popular, del kleftiko i del rebetiko, on el cantant adopta tan sovint la veu del protagonista dels fets que canta, i la cançó és la representació emocional de la vivència.

Saltem vint anys des d'Epitafi. Són els de la mort del pare del poeta en un hospital psiquiàtric, de la dictadura de Metaxás, de la guerra, de l'ocupació, de la guerra civil, de la deportació a Limnos i a Makrónisos. Són anys negres. Terribles. Saltem-los.

L'any 1956 el poeta Dimitris Doukaris, un amic de Ritsos, va anar a la casa atenesa de la poetessa Melissanthi per expressar-li el condol per la mort del seu marit. En Doukaris tenia trenta anys, la Melissanthi fregava la cinquantena. Quan va arribar l'hora del comiat la dona no tenia ganes de quedar-se sola i li va dir que l'acompanyaria fins al cap del carrer. I després un tros més, i un altre, fins que van arribar a casa d'ell. Després ella se'n va tornar. El carrer feia pujada. Quan va arribar al capdamunt del turó la seva silueta vestida de dol es va retallar contra la lluna plena que naixia. Això va explicar en Doukaris al seu amic i d'aquí va néixer, és evident, la imatge seminal, l'impuls d'escriure la *Sonata del clar de lluna*, que Ritsos va deixar enllestida aquell mateix any. Novament el poeta donava veu a un personatge, i a un personatge femení. [...]

La Sonata del clar de lluna és el primer pas d'allò que serà, per a molts crítics, l'obra mestra del seu autor: el recull *Quarta Dimensió*, que inclourà *La Sonata* i setze poemes llargs més, gairebé tots escrits seguint la mateixa pauta: un títol, tot sovint senzillament un nom de personatge, llavors un text inicial, com una didascàlia de teatre, que resumeix en bona prosa les condicions d'enunciació d'una veu i que esbossa la figura d'un interlocutor que mai no dirà res, i de sobte la veu que neix, que es desplega, explora totes les seves potencialitats, crea el seu temps i el seu espai, els esgota, i per acabar un text epilògic, també narratiu, també en prosa, que resol la tensió dramàtica.

Joan Casas

Orígen del projecte

Fedra neix del desig de dues estructures, una francesa i una catalana, d'emprendre un camí plegades, de compartir un espai de creació on poder abocar ambdues trajectòries i confrontar el teatre dit de text i la recerca en el cant líric contemporani.

Comptarem amb la participació del traductor i dramaturg **Joan Casas Fuster**, de l'escenògraf **Ernest Altés**, del dissenyador de llums **Sylvain Séchet** i de la ajudant de direcció **Eva Ortega Puig**; en l'àmbit sonor, del composi-

tor **Juan Jurado**, i finalment d'**Àngel Faraldo** de la Fundació Phonos: Centre català de creació i divulgació de la música i de les arts sonores compromeses amb les noves tecnologies.

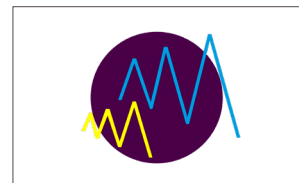
Aportant plenament l'experiència de cada disciplina i deixant que cada matèria influencii l'altra, volem, amb aquest treball, crear un nou terreny de recerca basat en l'aprenentatge mutu.

compagnie du sarmet

La compagnie du sarmet està establerta al Pirineu Oriental. Arrelada a la cultura francesa i la cultura catalana, reinvindicava un teatre eminentment textual. Alhora busca, des dels seus inicis, establir una plataforma d'intercanvis, un lloc de treball i de reflexió sobre la creació escènica, un espai on directors, dramaturgs, actors, escenògrafs, músics, compositors, artistes de vídeo... puguin qüestionar l'acte de creació, franquejant els límits i els horitzons per atènyer les senderes generadores de teatralitat.

Diversos projectes troben el seu origen en el poeta nord català, Jordi Pere Cerdà: *Quatre dones i el sol* (2003), *L'ocell cerdà* (2011) i *Presonera-es* (2015). A partir de 2012 la companyia debuta la recerca en la creació d'espectacles familiars on sovint teatre, música i/o vídeo en directe s'entremesclen: *La nit dins el bosc* de Benoît Broyard (2012), *Xxt, tenim un pla* de Chris Haughton, *Un gran dia de res* de Beatrice Alemagna (2016) o més recentment *La tenda* de Claude Ponti (2019).

companyia MesèMes

La companyia MesèMes neix l'any 2016 com una residència artística de l'Antic Teatre de Barcelona, espai de creació referent de l'escena independent, amb el projecte *Silenci, es violenta*, actualment *Silenci, violència: Acció!*, que unia la música vocal contemporània a cappella amb la sensibilització social sobre la microviolència.

La companyia està constituïda per dues cantants líriques amb un significatiu itinerari en repertori vocal contemporani: Adriana Aranda i Montse Solà. Els fonaments de la direcció escènica han estat afermats per l'experta figura de Francesc Nel·lo, referent excepcional de l'escena teatral.

MesèMes, nodrida del repertori de compositors rellevants dels segles XX i XXI, com Cage, Stockhausen, Kagel, o més recents com Aperghis, Scelsi o Dusapin, s'encara ara cap a la creació d'un treball pluridisciplinari. Noves sonoritats i tecnologies, nous partners, formats i espais: són els motors de la creació d'aquest nou projecte.

Equip artístic

Neus Vila Pons

posada en escena

Es forma com a actriu a Barcelona amb la Txiki Berraondo i el Manuel Lillo, i després a París amb en Laurence Bourdil, en Philippe Carbonneaux i en Patrick Haggiag. Té un mesratge de l'Institut d'Études Théâtrales (Sorbonne Nouvelle-Paris 3).

Dirigeix els primers muntatges francesos de dos textos catalans: *Quatre dones i el sol*, d'en Jordi Pere Cerdà, i *El color del gos quan fuig*, de la Beth Escudé i Gallés. El 2008 dirigeix *Bios (quelques tentatives)* sobre textos d'Emmanuelle Roudrigues i Joseph Danan. El 2014 signa el seu primer espectacle per a públic infantil, *La nit dins el bosc*, adaptació del conte d'en Benoit Broyart.

El 2016 signa *Presonera-es*, una obra sobre la condició femenina que barreja teatre, dansa i música acústica, i codirigeix l'espectacle infantil *Xxt! Tenim un pla*, a partir del conte d'en Chris Haughton. El seu darrer espectacle *La tenda* de Claude Ponti va ser presentat al festival Avignon OFF al 2019.

Entre les seves realitzacions com a actriu trobem: *L'Ocell Cerdà*, d'en Jordi Pere Cerdà, direcció d'en Cédric Chayrouse, *Le nuage en pantalons*, d'en Vladimir Maiàkovski, dirigida per la Natacha Kantor, *Le dernier jour de la création*, d'en Joan Casas, direcció de l'Aurélie Rolin, *Juste la fin du monde*, d'en Jean-Luc Lagarce i *Phaedra-Phaedrae*, a partir del mite de Fedra, dirigida per en Thomas Cepitelli, *Le petit maître corrigé*, de Marivaux, amb direcció de la Sabine Gousse i *Lu blanc de lu groc*, creació de la Vuelta Teatre, dirigida per la Marta Galán.

Joan Casas Fuster

traducció

Fill d'una família de classe treballadora, es forma artísticament en el marc del moviment del Teatre Independent, entre els anys 1967 i 1982.

Escriptor. Crític teatral. Articulista. Traductor. Membre de l'equip que va crear la revista *Escena*, crític al *Diari de Barcelona*, a *l'Avui* i a la revista *Serra d'Or*, director de la segona època de la revista (*Pausa.*), de pensament teatral, i de l'última etapa de la revista *Estudis Escènics*. Professor jubilat de Teoria i Història del Teatre, Crítica i Escriptura Dramàtica a l'ESAD de l'Institut del Teatre de Barcelona.

Autor de nombrosos articles i pròlegs sobre temes teatrals, de múltiples treballs de traducció literària i dramàtica (del francès, l'italià, el portuguès i el grec modern, i, com a assessor literari, també del rus i del búlgar), d'un breu assaig i antologia de textos sobre Diderot (*Diderot i el Teatre*, Barcelona, Institut del Teatre, 1986), de la selecció de textos clàssics i de la introducció del volum *L'escena antiga* (Barcelona, Ed. Adesiara, 2017), i de la introducció del volum que conté les traduccions en versos decasíl·labs de totes les tragèdies de Sòfocles (*Sòfocles*, Comanegra/IT, 2019) de les quals és coautor (*Èdip Rei*, *Èdip a Colonos*, *Les dones de Traquis*) amb en Feliu Formosa.

Ha obtingut els premis literaris: Victor Català 1979 de narracions (per *Pols de terrat*), Miquel de Palol 1985 de poesia (per *Tres quaderns*), Ciutat de Palma 1986 de poesia (Juntament amb Feliu Formosa, per *Amb efecte*), Ignasi Iglesias 1990, de teatre, i Premi de la Crítica de Serra d'Or (per *Nus*), Ciutat d'Alcoi de teatre, 1993 (per *Nocturn corporal*), i Rovira i Virgili d'assaig 2009 (per *Amb la terra a la cintura*).

La seva tasca com a traductor ha estat reconeguda pels premis Giovanni Pontiero 2003 i Jordi Domènech 2005.

Montse Solà

cantant

© Joana Casas Poves

Formada a Barcelona amb Ma Dolors Aldea i a França i Alemanya amb Donatienne Michel-Dansac i Angelika Luz, ha estat impulsora i/o participant en diverses formacions a l'entorn de la música contemporània, tant en música de cambra com simfònica i operística: veu i quartet de clarinet, veu i contrabaix, veu i ensemble, flauta i veu, cant amb dansa i literatura, etc.

Ha estrenat obres de Mariona Vila, Carles Santos, Sergio Fidemraizer, Ramon Humet, Anna Bofill, Josep Ma. Mesures-Quadreny, Jordi Rossinyol, Miguel Franco, Barbara Held entre altres. Del compositor Osías Wilenski ha enregistrat el CD amb l'obra *Invocation to Misery* per a flauta i veu. També ha interpretat obres d'Hèctor Parra, Rzewsky, Stäbler, Schönberg i Webern.

Participa amb l'orquestra i cor del Gran Teatre del Liceu, al Festival d'òpera de butxaca, a la Setmana de Música Contemporània de Girona, al Cicle de Concerts a les Galeries d'Art de i al Festival Grec de Barcelona, i han fet recitals a Catalunya dins els Cicles de Música de Cambra de l'Orquestra Simfònica del Vallès, a l'Auditori de Barcelona i a l'Enric Granados de Lleida.

A l'estranger, ha cantat al Centro Culturale Della Banca d'Italia i al Teatro di Marcello (Roma), així com al Arsenal de Metz, al Theater Rampe de Stuttgart (Alemanya) i al Festival Méditerranée de Marsella (França) representant l'òpera *Asdrúbila* de Carles Santos, amb qui enregistrà el CD: Música para las ceremonias olímpicas Barcelona 92'.

L'any 2016 crea la companyia MesèMes, que treballa repertori de música vocal teatral a *cappella*.

Adriana Aranda

cantant

Barcelona, primavera del 1988. Ha estudiat cant al Conservatori Superior de Música del Liceu i més tard el màster de Lied a l'Escola Superior de Música de Catalunya, especialitzant-se en repertori contemporani. Ha treballat principalment amb na Maria Dolors Aldea (deixeble de Gérard Souzay), Francisco Poyato, així com també amb Wolfram Rieger, Dalton Baldwin, Ulrich Eisenlohr, Burkhard Kehring, Cindee Sanner, Elena Copons, Enric Martínez-Castignani, Joan Martín-Royo i Jordi Domènech.

Ha actuat a Catalunya principalment, destacant el LIFE Victòria Lied Festival, al qual va col·laborar amb Ian Burnside i Roderick Williams. Ha estrenat el cicle *Un mal dolent* de Juan Jurado a Esparreguera en la seva versió per veu i piano i en la versió per orquestra, obra composta especialment per a ella, i més tard *9 insectos ingràvidos* per veu, piano i electrònica, composta per al seu projecte "beta_morphosis".

Ha estat becada per la Fundació Victòria dels Àngels i també per Wolfram Rieger al Curs Internacional de Lied de Joventuts Musicals de Catalunya. Ha format part de l'acadèmia i l'ensemble vocal de la Voix Nouvelles Academy de la Royaumont Foundation en la seva darrera edició, treballant amb Donatienne Michel-Dansac, i en la qual es va estrenar *La cité des Dames* de la compositora Justina Repečkaitė, actualment treballant a l'IRCAM. Estrenar obres de la mà de compositors vius és una de les coses que més li apassionen, juntament amb la creació col·lectiva de projectes pluridisciplinars.

Juan Jurado

composició i direcció musical

Compositor, professor i director d'orquestra. La seva producció està centrada en la música vocal i coral i en la música aplicada a l'escena. Es forma al Conservatori Superior del Liceu i a la Sibelius-Akatemia (Hèlsinki, Finlàndia) amb professors com Juhani Nurovala, José Nieto i Willem Dragstra.

Les seves composicions més destacades inclouen *Seven Words* (2013), retransmesa per la Ràdio Nacional de Finlàndia, interpretada en directe pel Candomino Choir; *Comme ça / Tel quel* (2018), dirigit i creat per la coreògrafa Anna Rodríguez (de gira per França i Nova Caledònia durant l'any 2018); *Sept Anges* (2021), per a cor mixt, veu blanca solista, trio de cordes i orgue, encarregada pel Jubilate Choir d'Hèlsinki i *Hodie Nobis* (2018), encarregada en commemoració del 50è aniversari del Candomino Choir. Durant la seva carrera, ha treballat amb artistes com Anna Rodríguez, Maria Florea, Adriana Aranda, José Nieto, Alexandre Fournier, el Häämäläis-Osakunan Laulajat, el Candomino Choir o Esko Kallio. Les seves obres s'han interpretat a l'Estat Espanyol, França, Alemanya, Finlàndia i Nova Caledònia.

La seva relació amb les músiques de la veu és una constant en la seva carrera, perquè ha participat a multitud de projectes d'aquesta mena, en els àmbits nacional i internacional, ja sigui com a compositor, director, repertorista o intèrpret. "De la veu no només m'interessa la capacitat per a significar, sinó la comunicació directa que estableix amb el públic, fins i tot quan no diu res de concret", ha dit.

És coordinador del departament de composició de l'Escola Superior d'Estudis Musicals El Taller (Barcelona), on a més a més imparteix assignatures de composició, història de la música del segle XX i anàlisi de la música del romanticisme. Ha impartit masterclasses a institucions internacionals com el Conservatori del Liceu (Barcelona), el Conservatoire de Musique et de Danse de la Nouvelle-Calédonie (Noumea, Pacífic Sud), el Pôle National des Arts du Cirque Nexon Limousin (França), l'Académie Fratellini (Paris) o El Conservatori Superior de Música del Principado de Asturias (Oviedo).

És fundador i fou director titular de l'Sparagaria Orquestra, una simfonieta professional amb la qual treballà, durant sis temporades, repertoris que van des de Georg Friedrich Haëndel fins a Stephen Sondheim. Desenvolupa, igualment, la seva tasca com a divulgador de la música, interessat per la recerca de noves perspectives i opcions per a mantenir un contacte amb el públic fluid que estigui basat en la discursivitat de l'art. Ha col·laborat amb OndaCero Catalunya amb la seva secció *El Bisturí*, on proposa una audició alternativa aplicada a diferents estils i èpoques de la història de la música.

Ernest Altés

escultor i escenògraf

Vic - Catalunya, 1956

Estudis a Escola Garbí, Escola Massana, Escola Llotja i Belles Arts d'Olot.

En actiu des de fa 40 anys, també treballa el dibuix i el gravat. Ha realitzat una trentena d'exposicions individuals a Espanya, França, Mèxic, Alemanya i Itàlia. I ha participat en un centenar d'exposicions col·lectives en els mateixos països.

Té instal·lades 30 escultures en espais públics d'Espanya, França, Andorra i Alemanya. Especialitzat en els treballs per encàrrec, tant d'escultures, com d'interiorisme i jardins. Té tres llibres-objecte, amb textos de Miquel Martí i Pol, Matsuo Basho-versions de Jordi Coca- i Eugènia Balsells.

Va realitzar l'escenografia d'*Ifigènia*, sota la direcció de Jordi Coca i darrerament la de *La tenda*, de Claude Ponti, dirigida per Neus Vila Pons.

Sylvain Séchet

disseny de llums

Després d'una formació a la imatge a l'escola Montaigu, de França, el Sylvain compagina el seu temps entre el cinema i el teatre, entre la direcció de fotografia i el disseny de llums per l'espectacle.

Al cinema, en paral·lel a la feina d'il·luminador que ha dut a terme durant 10 anys, signa la direcció de foto de varis treballs del director Tony T. Datis, el curt-metratge *Quand la nuit s'ouvre* dirigit per Corentin Leconte i Mélanie Schaan, i el documental *Le cas Hamlet, à l'épreuve de l'intime conviction* de David Daurier.

Al teatre, signa el disseny de les llums de *Quatre dones i el sol*, de *Bios, quelques tentatives* i actualment de *La Tenda* dirigides per Neus Vila Pons, de *Moooooooooonstres* de Laurent Fraunié, espectacle infantil i familiar de la compagnie Label Brut i del seu segon espectacle *à2pas-2laporte*.

A cavall entre el cinema i el teatre, també treballa com a càmera i com a director de foto, per òperes, concerts, ballets i obres de teatre com recentment amb l'espectacle *Traviata, vous méritez un avenir meilleur* de Benjamin Lazar al Teatre des Bouffes du Nord, de París.

Ángel Faraldo

co-creació-acusmàtica i disseny de so

Actiu com a creador de música experimental, Ángel Faraldo estén el seu treball amb instal·lacions sonores, accions site-specific i disseny de so per a dansa i òpera. El seu treball se centra en l'exploració sistemàtica de processos que maximitzen recursos mínims, desenvolupant una perspectiva crítica i ecològica de la música electrònica en viu, tal com es materialitza en el seu cicle *The Feedback Study Series*, el seu sintetitzador digital MISS o la seva aproximació a la no-input-mixer.

A més, exerceix una intensa labor com a intèrpret i realitzador de música electrònica en viu, amb solistes i ensembles com Frédérique Cambreling, Naoko Yoshino, Ensemble Sillages, Placa Base Col·lectiu Instrumental, i especialment, com a membre de Vertixe Sonora Ensemble des de la seva creació i director artístic de la Fundació Phonos.

S'ha format en el Conservatori Superior de Música de Madrid i en l'Institut de Sonologia de l'Haia, obtenint el seu doctorat en el Music Technology Group de la Universitat Pompeu Fabra (Barcelona), on exerceix de professor associat.

Phonos és un centre de creació, presentació i divulgació de música i arts sonores compromeses amb les noves tecnologies. Com a centre pioner en l'àmbit de la música electroacústica a Espanya, amb 45 anys d'història, la seva missió fonamental segueix sent la d'establir ponts entre la creació sonora, la recerca en tecnologia i els móns cultural i artístic, promovent i informant els últims desenvolupaments en tecnologia des de la creació i difusió musical.

Annick Elaine Weerts

vestuari

Nascuda a Atlanta (EE.UU), va emigrar de molt jove a Bèlgica amb la seva família, on va desenvolupar la seva passió pel món de les arts: ballet, pintura i moda.

L'any 2005, amb divuit anys acabats de fer, s'instal·la a Barcelona per estudiar Disseny de Moda a La Bau. Tot i haver estat seleccionada per fer pràctiques amb dissenyadors de renom com en Joan Miró i en Josep Font abans mateix d'haver finalitzat els estudis, i haver col·laborat amb la marca *freelance Jung*, la seva carrera professional va fer un gir inesperat quan va decidir endinsar-se en el món de la interpretació. Des d'ençà, ha voltat per l'escena teatral i el cinema sota el nom d'Annick Weert, i també se l'ha pogut veure en curmetratges, sèries de televisió i en publicitat.

L'any 2018, decideix obrir un petit taller per mantenir viva la seva passió per la moda, però va ser en ple confinament (estiu 2020), quan va decidir tornar a dedicar-s'hi professionalment, registrant la seva marca Annick Elaine Atelier, dedicada a la creació integral de peces de vestir artesanals, des del patronatge fins a la confecció. Combinant ambdós universos professionals, se la convida a col·laborar en l'estilisme dels personatges de les obres en les que també participa com a actriu: *-araoke* de la companyia Teatre del Límit (guanyadora del projecte croquis-bcn de la Sala Beckett 2018), *La Tente* de Claude Ponti, dirigida per Neus Vila Pons (2019), i diversos curmetratges i peces audiovisuals.

Eva Ortega Puig
ajudant de direcció

Es forma a l'Institut del Teatre de Barcelona cursant el grau d'Art Dramàtic, en l'especialitat d'interpretació de text (2010-2015). Al quart curs acadèmic estudia al Rose Bruford College de Londres on cursa l'itinerari de teatre visual i creació col·lectiva. Anteriorment cursa la llicenciatura de Comunicació Audiovisual a la UAB (2005-2009).

Ha actuat en els muntatges teatrals *Missió K* (dir. Ricard Gázquez, dramaturgia actoral amb Victoria Szpunberg; 2007), *Against Nothingness* (dir. matrimoni Welminski, exmembres de Cricot2; 2014), *Les morts i la primavera* (creació pròpia amb Anna Vendrell; 2015 i 2016), *La Sal del Raval* (dir. Stefano d'Argenio i Ilona Muñoz; 2016), *Kreol Journey* (dir. Pere Sais; 2016), *La fiesta en paz* (dir. Aleix Duarri; 2016), el monòleg *Eva*, *Fuerza Flúidica* (dir. Ferran Echegaray; 2018), *El circ de la Maca i la Meca* (companyia Les Bigotudes fundada amb Berta Graellsel 2018) i *FLAM* (dir. Roger Bernat; 2019).

Combina la seva activitat professional entre les arts escèniques, l'educació i l'animació audiovisual *stop-motion*, sent la poesia el cant de batre de tot plegat.

És membre de la companyia de poesia escènica La Decimonònica i de la companyia de teatre social ImpactaT. En l'educació, és tallerista d'*stop-motion* i cultura audiovisual amb la cooperativa Drac Màgic i dinamitza les sessions de cinema familiar "Kinosaure" de Pack Màgic. Com a creadora audiovisual, compta amb els curtmetratges *Camps d'auguri* i *Transastralisme*, ambdós seleccionats al Festival L'Alternativa a les edicions 2019 i 2020 respectivament. El febrer del 2021 es publica el poemari «Flama» d'Albert Mestres (editorial La Vertebral), on n'ha fetes les il·lustracions a partir de la tècnica del gravat.

Espectacles compagnie du sarment

2019-2022

La tenda [La tente]

tots els públics > a partir de 6 anys i famílies
Direcció de Neus Vila, de Claude Ponti

> Festival Avignon OFF, Fabra i Coats Barcelona, Alénia, Toulouges, Céret, Nancy...

2018-2022

Un grand dia de res [Un grand jour de rien]

tots els públics > a partir de 6 anys i famílies
Direcció de Neus Vila, del llibre il·lustrat de Beatrice Alemagna.

> Fol 66, Sainte Léocadie, Fête du Livre Vivant Toulouges, Médiathèque D'elne, Baillestavy, Osséja Saison Cerdane, Font-Romeu-Odeillo, Parc Naturel Régional des Pyrénées Catalanes, Barcelone, Perpignan, Amélie-Les-Bains, Matemale, Rasiguères...

2016-2017

Xxt! Tenim un pla [Chut ! On a un plan]

tots els públics > a partir de 2 anys i famílies
Adaptació i direcció Cédric Chayrouse i Neus Vila Pons a partir del conte de Chris Haughton

> Barcelona, Fol66 (Alénia, Pézilla-La-Rivière), Cabestany, Claira, Villelongue-de-La-Salanque, Saint-Estève, Palau De Cerdagne, Sorède, Elne / Fête du Livre Vivant Toulouges, Médiathèque Centrale de Perpignan, Caves Ecoiffier Alénia, Théâtre des Aspres Thuir, Parc Naturel Régional des Pyrénées Catalanes...

2016-2017

Presonera-es [Prisonnière-s]

Espectacle pluridisciplinar
a partir de 13 anys
Adaptació i direcció Neus Vila Pons, a partir de l'obra de Jordi Pere Cerdà

> Barcelona, Perpignan, Caves Ecoiffier Alénia, Gira 66 Tous Au Théâtre, Saint-Pierre-del-Forcats, Saint-Laurent-de-Cerdanya, Caramany, Osséja...

2013-2016

La nit dins el bosc [La nuit dans la forêt]

Espectacle infantil a partir de 4 anys
Adaptació i direcció Neus Vila Pons a partir del conte de Benoît Broyart

> Fête du livre vivant (Toulouges, Terrats, Saillagouse / Mostra infantil Igualada, Caves Ecoiffier Alénia, Médiathèque centrale de Roanne, Théâtre des Aspres Thuir, Osséja, Bellver de Cerdanya...

2011-2016

L'Ocell cerdà

Espectacle poètic bilingue
a partir d'11 anys
Direcció Cédric Chayrouse
a partir de l'obra de Jordi Pere Cerdà

> Théâtre municipal de Perpignan, Caves Ecoiffier Alénia, Centre Culturel Jean Ferrat Cabestany, Centre d'études catalanes de Paris, Osséja, Saillagouse, Bellver de Cerdanya...

2009-2010

Le nuage en pantalons

de Vladimir Maïakovski
Espectacle pluridisciplinar a partir de 13 anys
Direcció Natacha Kantor

2008

Bios (quelques tentatives)

Text Joseph Danan i Emmanuelle Rodrigues
Direcció Neus Vila Pons

> Théâtre de l'Opprimé (Paris) oct.-nov. 2008.
Résidence aux Caves Ecoiffier, Alénia (66).

Taller Le songe d'une nuit d'été

de William Shakespeare
Direcció Anne Gerschel i Neus Vila Pons

Sœur étrangère

de Maria Mercè Marçal
Direcció Cédric Chayrouse
Encàrrec de l'Institut Ramon Llull de Paris
Centre d'Etudes Catalanes, Paris.

2007-2008

Faim d'écrits, cycle de petits formats

i performances a l'Opera Bleu (Aubervilliers): *Court bouillon aux p'tits légumes*
Espectacle infantil, Direcció Anne Gerschel (Paris)
L'Entretien de Philippe Malone
Direcció Cédric Chayrouse (Paris)

Les Répétitions

Cicle d'assajos oberts al públic

> Carré de Baudouin / Mairie du 20e (Paris).

Taller Dans l'intimité de Tennessee Williams

Direcció Anne Gerschel i Neus Vila Pons

> Seine-Saint-Denis

2006-2010

Le dernier jour de la création

de Joan Casas
Direcció Aurélie Rolin i Anne Gerschel

> Théâtre des déchargeurs, Paris Aide à la création des œuvres dramatiques (DMDTS).

2005-2007

Cicle Carnet de théâtre: La notion de Direcció / Les politiques de la scène

Cycles de conférences - Mairie du 20e, Paris
PONENTS : Jean-Pierre Han, Georges Banu, Marie-Madeleine Mervant-Roux, Catherine Anne, Michel Simonot, Emmanuel Wallon, Bernard Hervé Omnes, Marc Goldberg, Anthony Magnier.

2005-2007

Cicle Lectures sans frontières

Posada en escena de 2 textos francòfons mairie du 20e, Paris
John et Joe d'Agota Kristof (públic juvenil)
Direcció Neus Vila Pons
Les Mains Bleues de Larry Tremblay
Direcció Aurélie Rolin

2004-2007

Quatre dones i el sol [Quatre femmes de le soleil]

de Jordi Pere Cerdà
Direcció de Neus Vila Pons
Gira A La Regió Rhône-Alpes, Pyrénées-Orientales, Paris: Café De La Danse | Théâtre De l'opprimé.
Aide À La Création Des Œuvres Dramatiques (DMDTS).

2003-2004

Entre chien et loup

de Beth Escudé
Direcció Neus Vila Pons

> Médiathèque François Mitterrand (Poitiers), Cycle Théâtre catalan, trois générations d'auteurs (Paris), Festival Femmes en Scène (Forcalquier), Théâtre de la Lucarne (Metz), Festival Autour d'Elles (Paris)

2001-2003

Le Petit-maître corrigé de Marivaux

Direcció Sabine Gousse

> Maison des Métallo. Théâtre de la Tempête (Paris). Tournée en région PACA.

Pedagogia, al voltant de la *Fedra* de Iannis Ritsos

(...) 39.000 nenes i adolescents són casades diàriament al món segons l'ONU. La xacra també passa a Catalunya. El 2018, els mossos van registrar 4 denúncies de menors forçades a casar-se en contra de la seva voluntat. Tenien 16 i

17 anys. Unes altres 8 denunciants eren majors d'edat. En el que va del 2019, ja hi ha un total de set denúncies.

Marta Alcázar El Periódico. 22/06/2019

Orígens

Històricament no sóc una feminista, però me n'estic tornant. Sempre he pensat que tenia la meua vida, que era lliure d'actuar, de triar.

A més, si m'ho rumio, els meus pares van tenir dues filles, jo sóc la més petita: volien de totes totes un nen, i vaig arribar jo.

El meu pare sempre em va empènyer a anar més lluny, a sortir-me'n tota sola, a tenir confiança en la meua capacitat d'actuar.

Formo part de les primeres generacions de l'escola mixta.

En la meua vida privada hi ha un repartiment absolut de les feines i de les responsabilitats. De fet mai he tingut la sensació de suportar res de res.

Treballant en aquest projecte i en un dels meus darrers, *Pre-sonera-es*, documentant-me, repassant les estadístiques, ha estat com m'he adonat que la llibertat de les dones no és de cap manera un problema resolt, que la igualtat de drets encara s'ha de conquerir.

Aquesta llibertat topa amb l'ambivalència de la família, els sobreentesos de l'escola, la persistència de les jerarquies, el pes de les religions, la ignorància dels sostres de vidre i els nous costums del masclisme.

Neus Vila Pons

Accions per entitats, instituts i universitats

Construir arbres forts, sensibles i sòlids

L'activitat pedagògica de l'equip artístic adreçada a públic professional i no professional, ens confronta en la idea que les eines artístiques són armes molt valuoses per donar o fer ressorgir l'autoritat i la confiança en un mateix, l'empatia i l'escolta tan necessària per adoptar una actitud cívica, responsable i fraternal.

Tot i que l'actuació ja pot ser considerada en si mateixa una acció sociopedagògica, l'espectacle es presenta amb mòduls o píndoles de coneixement, que poden permetre adaptar l'acció a diferents contextos on es desenvolupin.

En pràctica:

Mòdul 1: Tallers d'escriptura i/o de debat per a incentivar el diàleg i la creació

Es tracta de dur a terme tallers i trobades amb els joves que permetin identificar els estereotips antics, el pes de les tradicions patriarcales, en un vaivé constant amb el període contemporani i les vivències dels participants.

Amb una finalitat precisa: oferir un espai on no es delibera sobre els continguts teòrics, però que permetrà als joves d'alliberar la paraula i precisar el seu pensament, un espai on evocar els sentiments i les experiències com el malestar, la violència i la por versus els sentiments i les actituds positives com la lluita i l'afirmació d'un mateix, i on el respecte i l'escolta podran expressar-se i expandir-se.

Aquests tallers ens agradaria dur-los a terme en col·laboració amb l'associació catalana **Valentes i Acompanyades**, l'única entitat catalana dedicada exclusivament a la prevenció de matrimonis forçats.

Mòdul 2: Comprendre a través dels cossos

« Jo no treballo amb la veu, ni amb el cos. No ho faig mai (...) Però quan posicionem a la gent allà on cal, a l'interior d'ells mateixos i en aquesta relació d'ells mateixos amb la totalitat de l'univers, aleshores, sorgeix en el cos una altra manera de moure's i en la veu una altra veu. No saben d'on ve aquesta veu, ve d'un altre lloc. El cos està en la veu i la veu no és la veu dels discursos, ni la veu de la conversa, ni la veu de la sintaxis. No podem fer treballar la veu de l'exterior. Potser és la veu del subjecte de l'inconscient ».

Claude REGY.
Espaces perdus

Aquí teatre i cant aniran de bracet per crear un espai que permeti retornar a un mateix, aprendre a escoltar-se, i enriquir de l'experiència, aprendre a escoltar els altres.

L'empatia però també la capacitat d'expressar i defensar els seus drets sense trepitjar els dels altres i d'aquesta manera desenvolupar el pensament positiu, l'actitud que desenvolupa l'escolta i el respecte, fonaments essencials de la construcció positiva de la societat.

Treballarem també a partir d'improvisacions de situacions conflictuals, amb la finalitat de confrontar els participants a les grans passions que poden viure al dia a dia i, d'aquesta manera, acompanyar-los cap a una gestió apaivagada i compromesa del seu punt de vista i del seu posicionament en la societat.

Projecte coproduït per:
compagnie du sarment | companyia mesèmes

**compagnie
du sarment**

CONTACTE PRODUCCIÓ I DIFUSIÓ

Cédric Chayrouse (+33) 6 83 56 78 65

compagniedusarment@gmail.com

La compagnie du sarment està concertada amb:

LA RÉGION OCCITANIE / PYRÉNÉES - MÉDITERRANÉE • EL CONSEIL DÉPARTEMENTAL DES PYRÉNÉES-ORIENTALES

Amb el suport de:

INSTITUT FRANÇAIS DE PARIS • MAIRIE D'ALÉNYA • OCCITANIE EN SCÈNE • LIGUE DE L'ENSEIGNEMENT DES PYRÉNÉES-ORIENTALES

GENERALITAT DE CATALUNYA • FABRA I COATS, FÀBRICA DE CREACIÓ, AJUNTAMENT DE BARCELONA

PHONOS • COMPANYIA ALÇADA MÍNIMA • INSTITUT FRANÇAIS BARCELONE • FUNDACIÓ JOAN BROSSA - CENTRE DE LES ARTS LLIURES

Generalitat de Catalunya
**Oficina de Suport
a la Iniciativa Cultural**

Ajuntament de
Barcelona

phonos

alçada mínima

**FUNDACIÓ JOAN BROSSA
CENTRE DE LES
ARTS LLIURES**